

PHẦN 31

Khi cảnh sát đến thì Lộ San chưa chết, lập tức cho chở đến bệnh viện.

Qua ngày thứ hai, bệnh của Lộ San phát lên dữ dội nóng đến 40 độ, nàng mê man không biết gì cả, sau khi bác sĩ tìm thấy nàng trúng hai viên đạn vào những nơi không đến nỗi nguy hại, chỉ vì một viên đạn trúng phía trên hai lá phổi, từ sau lưng trở ra dưới vú. Bác sĩ nói: Nếu triệu chứng không biến hóa thì một thời gian dài có thể cứu nàng sống được. Chỉ vì hai vết thương đều nặng, nên bác sẽ không quyết đoán được.

Cốc Minh xem báo thấy vụ án mạng này, và xem ảnh nạn nhân là một ca sĩ đang lên tên là Lộ Minh, chàng nhìn kỹ thấy không thể làm lộn được, chính là người vợ ly hôn của chàng. Xem xong, chàng chạy như điên xuống lầu kêu lên:

- Ba má ơi, hãy xem cái này nè.
- Cốc Minh! Xem vật gì vậy?
- Lộ San bị người ta bắn chết.
- Ý chà! Á Lâm!

Lão Lâm bèn bước ra nghi ngờ hỏi:

- Chuyện gì vậy bà?
- Ba! Lộ San bị người ta bắn chết rồi!

Lão Lâm xem sơ qua trong báo:

- Có phải nó hay không?
- Má à, sao con thấy khó chịu quá đi.
- Con à, đừng khóc, ba má biết con quá thương vợ con.

Khi lão Lâm xem kỹ bèn nói:

- Chưa chết, chỉ bị thương nặng mà thôi.

- Ba má à, con muốn đi thăm vợ con.

Lão Lâm than thở không dứt nói:

- Con à, vợ của con bây giờ không phải như xưa vì nay là vợ của người khác rồi.

- Trong lòng con, nàng chỉ là vợ của con vĩnh viễn thừa ba má, chỉ vì con thương vợ thì điều gì con cũng tha thứ tất cả.

Bà Lâm thở ra nói:

- Vợ con bị tai nạn, thật má không tưởng đến.

- Thừa ba má, xin ba má cho con đi thăm vợ con.

Vợ chồng Cốc Á Lâm lẳng lặng không nói gì, lão Vương cũng đứng một bên mà cúi đầu xuống. Sau cùng, bà Lâm nói:

- Ông à, nên để cho nó đi được không ông?

Lão Lâm hít một hơi thuốc xì gà nói:

- Cũng được, Cốc Minh! Nếu Lộ San nó hồi tâm chuyển ý thì cũng nên tha thứ cho nó.

Bà Lâm tiếp lời:

- Đúng ra, bản tánh Lộ San cũng hiền lành.

Lão Vương nhìn thấy Cốc Minh, vốn là con ruột của lão được như vậy lão cũng lấy làm thỏa ý, lão nhỏ lệ mà tiếp lời:

- Sao cậu không mang Tiểu Lộ và Nhị Lộ theo? Để cho mợ thấy hai đứa con ruột của mình, sẽ theo chúng nó mà về.

Vợ chồng lão Lâm do dự chưa biết tính sao, bà vú bèn ngỏ lời:

- Tôi xin theo để trong nom hai cháu.

Lão Lâm lặng lẽ giây lát nói:

- Cốc Minh, trước khi con đi thăm Lộ San, nên đến nhà bên vợ con, có lẽ ba má của nó được tin này thì khổ tâm lắm? Con sẽ tìm lời êm dịu mà khuyên nhủ họ.

- Con xin vâng lời ba dạy.

- Cốc Minh và lão Vương lái xe ra khỏi cửa, vợ chồng lão Lâm không hện mà cùng thở dài một tiếng.

Trước khi Cốc Minh chưa đến thì vợ chồng lão Châu đưa Lộ Ni đọc tờ báo loan tải tin này. Bà Châu khóc mùi, đưa con gái đã mất liên lạc hằng năm, nay được biết tin lại là một tin chẳng lành.

Bỗng nghe tiếng chuông cửa reo vang. Lộ Ni ra mở cửa, thì ra là Cốc Minh, nàng reo lên:

- Cốc Minh!

- Thưa chị, ba má có ở nhà không chị?

Lộ Ni nói có tại phòng khách, Cốc Minh liền đi nhanh vào:

- Thưa ba má, được mạnh. Có lẽ ba má được biết tin chẳng lành này rồi?

Vợ chồng lão Châu đồng thanh nói:

- Phải rồi, ba má đã biết.

- Xin ba má không nên buồn rầu, chắc chắn Lộ San vẫn mạnh.

Bà Châu run giọng:

- Con! Lộ San nó ở không phải với con, nhưng nay nó bị...

Bà Châu bỏ lửng câu nói vì xúc động.

- Thưa má, miễn là Lộ San tự giác ngộ, bất cứ trường hợp nào con cũng tha thứ cho vợ con.

Lộ Ni tiếp lời:

- Ba má à, hiện giờ không phải ở đây mà trách cứ hoặc giận hờn, con nghĩ nên tìm cách đi thăm Lộ San hoặc rước nó về đây.

Bà Châu tuôn nước mắt ràn rụa:

- Lộ Ni nói phải, ông à, có nên rước Lộ San về để đưa nó vào bệnh viện nuôi nó không?

- Tùy ý bà tính với Cốc Minh.

Cả nhà bàn tính chuyện rước Lộ San về để gần gũi mà săn sóc. Lộ Ni đưa Cốc Minh vừa ra tới cửa, bỗng nhiên thấy một người cầm tờ báo hốt hải chạy tới, tinh thần hoảng hốt kêu lên:

- Lộ Ni!

- Kia, anh Không Vân!

- Anh đến cho em hay một tin rất quan trọng.

Lộ Ni tỏ vẻ đau khổ nói:

- Tin đó em đã hay rồi. Quả là một tin bất hạnh.

Cốc Minh tiếp lời:

- Chị hãy mời anh Không Vân vào nhà. Em phải đi gấp.

Không Vân nghi ngờ hỏi:

- Bạn đi đâu bây giờ?

- Cốc Minh muốn đưa má em đến đó rước Lộ San về đây.

Không Vân hỏi thúc:

- Vậy thì bạn hãy đi ngay, nhưng nhớ đừng nên chạy lẹ lắm.

- Tôi biết điều đó. Hẹn gặp lại.

Hai người nhìn bóng xe của Cốc Minh khuất dạng, Không Vân bèn hỏi:

- Lộ Ni, Cốc Minh vẫn đối xử đẹp với Lộ San chứ?

- Vâng, chỉ tại Lộ San quá buông lung mới ra kết quả như ngày nay.

Chuyến xe lửa từ từ rời trạm Đài Bắc, trên đường đi về Nam. Chỉ có hai đứa bé không hề biết gì về mẹ chúng. Tiểu Lộ lần thứ nhứt được ngồi xe lửa, nó vui thích vô cùng, Cốc Minh bỗng bé hướng ra ngoài cửa sổ để nhìn cảnh sắc. Nhị Lộ thì lặng yên ngồi trong lòng bà ngoại, bà vú cũng ngồi lặng thinh. Trừ hai đứa nhỏ liếng xáo, mọi người trong lòng đều suy nghĩ chuyện riêng, không ai nói chuyện với ai.

Đến Cao Hùng trời đã sắp tối. Mọi người đều gọi xe thẳng đến y viện. Cốc Minh hỏi thăm người trong bệnh viện thì không có bệnh nhân nào tên Lộ San. Chàng hỏi tên Lộ Minh là một ca sĩ đang bị thương nặng, đồng thời lấy tờ báo chỉ cho người trong y viện thấy, cô y tá liền hướng dẫn mọi người vào phòng Lộ San.

Lộ San nhìn thấy mẹ mình và hai đứa con, đôi mắt nàng bỗng nhiên lệ chảy dài. Nàng nghẹn ngào cho đến tiếng má mà gọi cũng chẳng ra lời. Bà Châu cũng khóc và nói:

- Lộ San! Cốc Minh đến thăm con, luôn cả bà vú nữa.

Đôi mắt Lộ San tỏ ra xấu hổ khi nhìn thấy Cốc Minh và bà vú, nàng cúi gằm mặt xuống, nhìn hai vết thương rất nặng. Cùng lúc đó, hai đứa con ngo ngoác nhìn nàng.

Bỗng nhiên, nàng ngược đầu lên, đưa hai tay ra muốn bồng hai trẻ, y tá đứng một bên lắc đầu ngăn trở. Cốc Minh bỗng Tiểu Lộ hạ thấp xuống cho nàng thân mật với nó. Bà vú cũng bỗng Nhị Lộ đến làm y như vậy. Lộ San tỏ vẻ rất khó khăn mệt nhọc mới gọi:

- Má!

Bà Châu ngồi cạnh mép giường vẻ hiền lành:

- Con! Hãy thông thả, cả nhà đều tha thứ cho con. Theo lời Y Tá thì vết thương của con không đến nỗi nặng lắm, một thời gian ngắn nữa sẽ khỏi.

Cốc Minh tỏ lòng thành khẩn:

- Lộ.. Lộ San! Quá khứ nó đã trở thành quá khứ, giữa hai gia đình đều quên tất cả! Sở dĩ ba má của anh không đến muốn để cho anh đến mà an ủi em.

Bà Châu nắm tay con gái nói:

- Ba và chị con cũng bảo má đến mà an ủi con, tuy cả hai không đến nhưng đang chờ đợi tin con.

- Má! Hiện giờ chuyện gì con cũng không muốn nói cả.
- Má biết tinh thần của con hiện giờ đang giao động, con không nên nói gì là tốt hơn.
- Má! Con bị thương rất nặng, có lẽ ngày mai này chết cũng chưa biết chừng.
- Lộ San! Con hãy vững lòng, má không gạt con đâu.
- Con đã đổi không phải với tất cả mọi người.
- Không ai trách con, ba của con cũng bảo má nên săn sóc con cho mau bình phục. Lộ San, má và Cốc Minh tính ngày mai này rước con về Đài Bắc để gần gia đình của đôi bên mà tiện việc săn sóc.

Lộ San đã vào bệnh viện trong mấy ngày qua không ai săn sóc?

Bình thường thì bướm ong tụ tập đến rần rộ, bây giờ thì không thấy một bóng dáng nào. Lúc nàng là ngôi sao của rạp Ngũ Duy thì họ tranh nhau mà săn đón. Không gì đáng buồn hơn là viên Giám đốc Hứa Thế Lâm, không hề đến y viện mà thăm một lần, đừng nói chi là giúp đỡ tiền bạc thuốc men.

Rời bệnh viện này để về Đài Bắc để có người săn sóc, Lộ San nghe đến bèn cảm khái vô cùng. Do đó, nàng ngỏ lời rất lạnh lùng tha thiết:

- Má! Con xin theo ý má tính sao cũng được.

Mọi người đều mừng rỡ, nhứt là mong cho đôi vợ chồng có thể "gương vỡ lại lành" Cốc Minh khỏi phải mang chứng uất trong tâm mà thường rước thầy điều trị nữa.